

het Brusselse K.M.C. wees de directeur er, in het begin van de tachtiger jaren, al op dat Decorte niet alleen tijdens de lesuren met zijn werk bezig was. Redenen genoeg dus om hem als lesgever aan de dijk te zetten. Vooral nadat de overige toenmalige docenten zelf eens met 'de meester' hadden gewerkt, bleek enig protest van de leerlingen niet meer tegen het ontslag opgewassen. Dit is nu ongeveer tien jaar geleden en kijk maar eens wat er sindsdien niet allemaal uit die school is voortgekomen.

Daarom niet getreurd, Decorte had ondertussen de status van 'Genie' verworven. Voor de voorstelling die hem het hoofd kostte aan het K.M.C. Brussel kreeg hij de Oscar de Gruyter-prijs. Met *Tasso* en *Lear* bouwde hij de laatste huizekens die hem weldra tot het imperium van de GROOTE RESSIGEURS zouden brengen. Onze Jan bedacht zich echter en zette, toen *Wanja* helemaal klaar was, een punt achter zijn legende. Bang voor vroegtijdige mummificering verraste hij toen vriend en vijand door op veertien dagen het eeuwige revolverschot aan het eind om te buigen in een voorstelling die als *Scènes/Sprookjes* achter de souffleurbak terecht kwam. Plots viel alle retoriek over het meesterschap van dit enfant terrible stil. Er werd niet meer zo luid gesproken in de cafés. Hier en daar werd er tweedracht gezaaid. De noodzaak van een fanclub drong zich op. Het persvolkje, hier een daar een eenzaam pennespruitje uitgezonderd, was ontstemd 'Hebben we daarvoor zo ons best gedaan om het grote publiek naar zijn voorstellingen te lokken!' Het werd van kwaad tot erger. Hoe duidelijk Decorte nu ook met zichzelf en het theater omging, men bleef hem maar meten aan zijn goede oude tijd. Geen spoor van onderzoek naar de mogelijke redenen van een dergelijke koerswijziging. Tot op heden bijna geen spoor van erkenning terwijl ondertussen bijna een heel bos paddestoelen om hem heen is ontsproten.

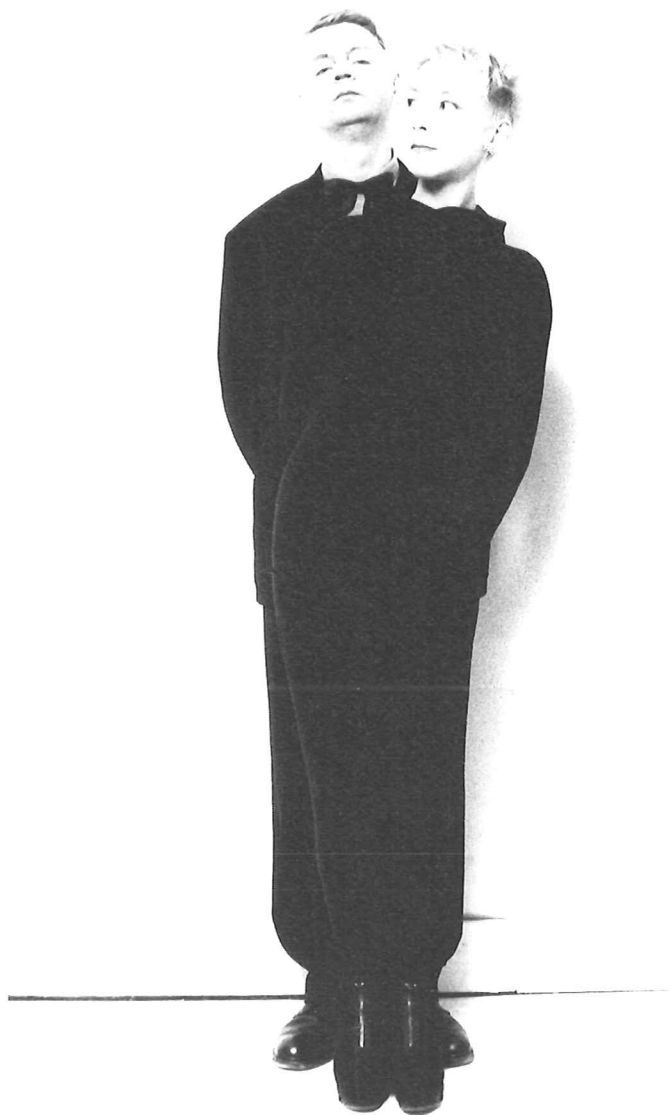
Soms wordt de optelsom van vreugde en wanhoop dan woede en de paddestoelen giftig. Dan zit men op een goede zondag voor zijn scherm en kan men eventjes de oren en de ogen niet geloven als T. VDB. heel serieus het gesprek met de leden van de B.M.C. opent met "ZO, en jullie hebben dus nu de vierde wand gesloopt?". Mijn onderlip draaide in mijn nek en toen de B.M.C. daar dan nog fier "Ja" op antwoordde en dat ze daarbij in het spoor

traden van de groten der aarde zoals daar zijn: Buster Keaton en Freek De Jonge, was ik toch blij dat ik er zeker van kon zijn dat Decorte om dit uur nog in zijn nestje ligt en dat Lamers op dat uur meestal achter de computer zit en dat door de eeuwen heen allen die ooit het publiek in de ogen hadden gekeken niet uit hun graf zouden opstaan om vergelding te eisen. Die dag heb ik trouwens besloten om een nieuwe prijs het leven in te roepen. Om moeilijkheden te vermijden ben ik het enige jurylid van deze onderneming. Voor het jaar '91 gaat mijn geestelijk troftee: 'DE GROOTE PRIJS VOOR DE UITVINDING VAN HET WARM WATER' naar de B.M.C.

Hoewel het soms allemaal niet om te lachen is, blijft het toch de gezondste boodschap. Dat is ook bij Decorte duidelijk te merken. Terwijl de voorstelling de humor niet citeert lach je bij Decorte ondanks jezelf en dus met jezelf. Een brutale en platte humor, niet bedacht, en deel van de rest op de juiste momenten; dus niet ingebouwd maar afhankelijk van de dialoog met het publiek. Ook de huiver, de dubbelzinnige neurose van 'Meneer', het gebruik van Decorte rolde door mijn ruggemerg. Misschien maakt Decorte geen 'voorstellingen' meer, maar deste meer gebeurt er telkens iets tussen 20u30 en plusminus 21u30 (afhankelijk van het been waarmee hij om 14u uit zijn bed is gestapt). Om nog eventjes op D. Lauwaert terug te komen: "Hoe verfrissend dit theater dat eraan herinnert dat mensen hier lichamen hebben (niet dat de anderen daar lichamen zijn); dat eraan herinnert dat mensen spreken, reëel."

Is het niet een klein beetje triestig dat we daar sowieso aan herinnerd moeten worden en dat bepaalde critici dergelijke sporen niet meer willen zien? Zijn zij dan vastgestrikt in een net van theatertheorie en theatertraditie. Hebben degenen die de traditie aan de praat houden zich door diezelfde traditie laten dicteren? Moeten we ons er niet voor hoeden dat, zoals in Duitsland, de traditie in de plaats van het theater gaat nadenken?

De uren die Decorte vult hebben geen bloed, zweet en tranen gekost tenzij die van de durf. Die van de onmetelijke bescheidenheid om zo prententius te durven zijn te kunnen staan voor wat je waard bent, zonder ingewikkelde trukendozen, en theatrale poespas. De moed om het ergens over te hebben en de noodzaak kenbaar te

maken geliefd te willen worden. Dit blijkt politiek de zwaarste keuze te zijn die men tegenwoordig kan maken. Als je aan Decorte vraagt wat het publiek dan wil dan antwoordt hij "Hetzelfde wat ik wil: iemand graag zien."

p.s. Mijn nieuwste toneelstuk zal *De stoel van Stanislavski* heten.

Willy Thomas

Jan Decorte &
Sigrid Vinks
Foto Danny
Willems